

Каталіцкі Касцёл на Гродзеншчыне і ва ўсім свеце 2 лютага адзначае ўрачыстасць Ахвяравання Пана. Гэтае свята на працягу стагоддзяў змяніла не толькі сваю назву, але і характар. Раней літургія дня гаварыла аб ачышчэнні Найсвяцейшай Панны Марыі. Сёння ж у гэты дзень акцэнт робіцца на асобу Езуса Хрыста, які з'яўляецца “святлом свету” і “святлом для асвятлення язычнікаў”, як назваў Яго старац Сімяон. Ці як гаворыць у Евангеллі св. Ян, Хрыстос – “святло праўдзівае, якое асвятчае кожнага чалавека, які прыходзіць на свет” (Ян 1, 9).

Святло існуе не для таго, каб глядзець на яго, бо можна аслепнуць, вочы баляць і слязца, а пасля такога сеанса ўзірання ў святло, чалавек нічога не бачыць. Святло існуе для таго, каб асвятчаць нам усё навокал, каб з яго дапамогай мы маглі выразна бачыць, рухацца, чытаць, выконваць нашы штодзённыя заняткі, жыць нармальна. Без святла мы жывём у цемры і нічога не бачым. Нават самыя прыгожыя прадметы не могуць быць успрыняты, імі нельга палюбавацца, яны гінуць у цемры. Святло існуе для таго, каб я лепш бачыў, каб лепш і разумней жыў. Каб мае вочы ўбачылі сэнс і значэнне майго жыцця і маёй смерці, каб я ўбачыў, што я не адзін у свеце, што ў ім ёсць яшчэ іншыя

людзі, мае браты. Але святло існуе і для таго, каб я заўважыў, дзе знаходзіцца канчатковая мэта і сэнс майго жыцця, каб пры дапамозе гэтага ж святла “мае вочы ўбачылі Збаўленне”. Каб яно асвятліла мяне і я не быў цёмным і адсталым, бо інакш я буду блукаць навоабмац і жыць у змроку. † Касцёл, паводле паданняў, адзначаў гэтае свята ўжо ў IV стагоддзі. У нашай традыцыі яно называлася, а многія і цяпер яго так называюць, святам Маці Божай Грамнічнай. Пачынаючы з IX стагоддзя, вернікі ў гэты дзень прыносяць у касцёл свечкі для бласлаўлення, якія называюць грамнічнымі. Працэсія з запаленымі свечкамі на пачатку літургіі з’яўляецца знакам новага руху праз жыццё ў адзінстве з Езусам. Некалі грамнічныя свечкі абавязкова рабілі з пчалінага воску, і пасля таго, як іх запальвалі, дом напаўняўся цудоўным пахам. Асвечаную ў касцёле запаленую грамніцу стараліся занесці дадому, каб ад яе распаліць агонь, які павінен быў абвясчаць згоду і любоў у сям’і. З запаленай свечкай абыходзілі ўсю гаспадарку, каб адпалохаць зло. Асвечаную свечку, як знак Божлага святла, запальвалі ў складаныя моманты: падчас буры яе ставілі на акне, ёй адпалохвалі град, яе дымам крэслілі знак крыжа на дзвярах, печы і вокнах, што павінна было стаць “заслонай” супраць няшчасцяў і зла. Запальванне грамніцы і ўкладванне яе ў рукі паміраючага азначала, што па прыкладзе “мудрых паннаў” ён з запаленым светачам выходзіць насустрач свайму Абранніку. Грамнічныя свечкі захоўвалі ў годным месцы і выкарыстоўвалі толькі для рэлігійных мэт.

Са святам Маці Божай Грамнічнай звязана таксама легенда, якая расказвае пра тое, як Маці Божая адганяла святлом грамніцы чараду ваўкоў ад дамоў. Такі сюжэт мы можам сустрэць на старых абразях ці свечках. У народнай традыцыі разам з урачыстасцю Маці Божай Грамнічнай заканчваецца спеў калядак, разбіраюць шопкі і ёлкі. Літургічны перыяд Божлага Нараджэння заканчваецца раней, у свята Хросту Пана, аднак гэты звычай мае сваё пацвярджэнне не толькі ў традыцыі, але і ў тым, што ва ўрачыстасць Ахвяравання Пана Езус яшчэ Дзіцяткам быў прадстаўлены ў святыні.

Традыцыя гэтага свята з’яўляецца прыкладам вернасці ў нашых сем’ях. Звышнатуральная сфера застаецца для людзей жывой, а асвечаныя прадметы прыгадваюць, што ўсё чалавечае жыццё праходзіць пад позіркам Бога. Святло грамнічнай свечкі павінна спадарожнічаць чалавеку аж да смерці, калі за парогам зямнога жыцця ён сустрэнецца са Стварыцелем – Хрыстом.

Таму просім Бога, каб святло нашай веры было як святло гэтых свечак, якія мы будзем трымаць у руках. Каб яно асвятляла нашае жыццё і ззяла іншым, каб, ідучы за ім, мы дайшлі да Хрыста.